

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1034/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., кога заступа Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, РС-Полицијска управа у Пироту, Одсек за ванредне ситуације, заштиту и спасавање Пирот, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2603/2018 од 20.12.2018. године, на седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2603/2018 од 20.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 254/2018 од 09.08.2018. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде зараде по основу рада за време државних и верских празника, прековременог и ноћног рада, исплати износе ближе наведене у том ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом по месечном доспећу, као и да за тужиоца на име наведених накнада зараде, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање према обрачуну Републичког Фонда ПИО на дан уплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.098,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2603/2018 од 20.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 254/2018 од 09.08.2018. године, у делу изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу на име неисплаћене накнаде зараде по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати назначене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом по месечном доспећу до коначне исплате као и да за тужиоца на наведене износе, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање у износима који обрачунавају Републички Фонд ПИО и Фонд здравственог осигурања на дан уплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да накнади тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 106.098,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, према члану 395. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 73/2019 од 12.03.2020. године, не предлага се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2603/2018 од 20.12.2018. године, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд у Нишу правилно закључио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. става 2. тачке 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. става 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. става 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14), установио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. става 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 21.04.2011. године и преиначена 14.05.2018. године. Побијана другостепена пресуда донета је 20.12.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 129.344,07 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 евро=118,2047 динара), представља динарску противвредност 1.094,24 евра.

Како вредност предмета спора који се побија ревизијом не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 404. у вези члана 401. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**

